

چکیده

مقدمه

خارج کردن دندان باعث ایجاد یک زخم باز در بافت نرم و استخوان می‌گردد. طی مرحله التهابی زخم، رادیکال‌های آزاد به میزان زیادی تولید و با ایجاد استرس اکسیداتیو، منجر به تخریب بافتی و تأخیر در ترمیم زخم می‌شوند. آنزیم‌های آنتی‌اکسیدانی با خنثی سازی رادیکال‌های آزاد به بهبود سریع‌تر زخم کمک می‌کنند. در همین راستا در این مطالعه تأثیر آنتی‌اکسیدان (t-TBHQ) بر ترمیم حفره دندان موش آزمایشگاهی بررسی شد.

مواد و روش‌ها

جهت انجام این مطالعه تجربی، ۴۲ موش نر نژاد Wistar به دو گروه مساوی تقسیم شد و تحت بیهوشی عمومی یک دندان مولر دوم ماگزیلا در هر حیوان کشیده شد. سپس در حفره دندان گروه تجربی ۰/۱ میلی‌لیتر محلول ۰/۰۲% TBHQ قرار داده شد؛ در حفره دندان گروه کنترل هیچ ماده‌ای قرار داده نشد. در هر یک از روزهای سوم، هفتم و بیست و یکم پس از جراحی، هفت موش از هر گروه قربانی شدند و از ساکت‌دندانی آنها لام تهیه گردید. لام‌ها توسط میکروسکوپ نوری از نظر متغیرهای هیستوپاتولوژی مورد بررسی قرار گرفتند و با آزمون‌های آماری t مستقل (independent two-sample t-test) مقایسه شدند. سطح معنی‌داری در آزمون‌ها ۰/۰۵ در نظر گرفته شد.

یافته‌ها

افزایش بافت گرانولاسیون در روز سوم، در گروه تجربی نسبت به گروه کنترل از لحاظ آماری معنی‌دار بود ($P=0/003$). همچنین، وسعت ترابکولاسیون استخوانی در روز بیست و یکم در گروه تجربی به طور معنی‌داری بیشتر از گروه کنترل بود ($P<0/001$).

نتیجه‌گیری

با در نظر گرفتن محدودیت‌های یک مطالعه تجربی، شاید بتوان گفت TBHQ می‌تواند باعث بهبود ترمیم بافت سخت حفره دندان شود.

کلمات کلیدی: ترمیم زخم، آنتی‌اکسیدان، کشیدن دندان، رت